

Laodiceja – Broj dva

Protestantski rog

Jeff Pippenger

2023-08-27

Za razumijevanje poruke koja se otpećuje u knjizi Otkrivenja od presudne je važnosti prepoznati korijene, razvoj i značenje protestantske reformacije. Tri glavne linije unutar povijesti te reformacije odnose se na Bibliju, na ispravnu metodologiju koju valja primjenjivati u proučavanju Biblije, kao i na činjenicu da su izabrani glasnici kroz tu povijest putokazi te povijesti. Kao što je uvijek slučaj, Sotona je nastojao sakriti Bibliju kralja Jakova s nekoliko krivotvorina, nastojao je sakriti ispravnu metodologiju za razumijevanje Biblije s nekoliko krivotvorina, a također je nastojao sakriti ispravne glasnike (putokaze) koji su putem bili podignuti u toj povijesti.

„Ali Sotona nije mirovao. Sada je pokušao ono što je pokušavao u svakom drugom reformnom pokretu — prevariti i uništiti narod podmećući mu krivotvorinu umjesto istinskoga djela. Kao što su u prvom stoljeću kršćanske Crkve postojali lažni kristi, tako su se u šesnaestom stoljeću pojavili lažni proroci.“ Velika borba, 186.

U mileritskoj povijesti od 1840. do 1844. plašt protestantizma (koji je jedan od dvaju rogova na zvijeri iz zemlje, a to su Sjedinjene Države) prešao je na mileritski adventizam, koji je postao protestantski rog. U isto vrijeme crkve koje su se prethodno izjašnjavale kao protestantske postale su otpali protestantizam ili, kako su ih mileriti označavali, „kćeri Rima“. Kada su protestanti 1843. odbacili poruku prvoga anđela, pali su, a mileriti su nastavili nositi plašt protestantizma. Mileritska povijest bila je vrhunac Božjega djela u dovođenju svoje „crkve u pustinji“ do potpunoga razumijevanja Božje riječi.

Otvaranje istražnoga suda donijelo je kušnju Božjega zakona, a osobito subote. Za naviještanje poruke trećega anđela bila je potrebna crkva koja će uzdizati Božji zakon, koji je tijekom mračnoga srednjeg vijeka bio pokopan pod papinskim predajama i običajima. Krist je protestante doveo do povijesti od 1840. do 1844. godine i iznio kušnju Ilijinu, kojega je predoznačavao William Miller, a kada su protestanti odbacili Millerovu poruku, vratili su se u Rim. Kušnja poruke prvoga anđela, kako ju je naviještao Miller, bila je predoznačena Ilijom na gori Karmelu.

Tada Ilija pristupi svemu narodu i reče: Dokle ćete hramati između dvaju mišljenja? Ako je Gospodin Bog, slijedite njega; a ako je Baal, onda slijedite njega. A narod mu ne odgovori ni riječi. 1 Kings 18:21.

Godine 1840., kada su bili suočeni s Ilijinom porukom, koju su predstavljali Miller i prvi anđeo, protestanti su izabrali Baala!

Protestantska reformacija bila je odpećaćenje istina Biblije koje je započelo sa „zvijezdom Danicom“, za koju je bilo obećano da će biti dana tijekom povijesti predstavljene crkvom u Tijatiri. Izravni napad na Bibliju započeo je stoljećima ranije i jasno je prikazan u Velikoj borbi, osobito u povijesti valdenskoga naroda. Godine 1930. Benjamin Wilkerson objavio je knjigu Our

Authorized Bible Vindicated. Ta knjiga dokumentira ratovanje protiv svetih izvornih tekstova koji su na koncu bili uporabljeni za prijevod Biblije kralja Jakova te razne sotonske krivotvorene tekstove koje su promicali i još uvijek promiču katolici, otpali protestantizam i laodicejski adventisti. To je ratovanje započelo mnogo prije povijesti valdenskoga naroda, ali oni su putokaz i simbol onih koji su dali svoje živote kako bi posvjedočili o važnosti ispravnih rukopisa koji su na koncu bili prevedeni u Bibliju kralja Jakova iz 1611. godine.

Izrada Biblije kralja Jamesa godine 1611. prošla je kroz vrlo određen prevoditeljski postupak. Proces prevođenja i objavljivanja Biblije ostvaren je kroz sedam koraka izrade. Također je trebalo sedam godina da se dovrši, a sedam biblijskih godina iznosi dvije tisuće petsto dvadeset dana. To je, dakako, isti broj proročkih dana tijekom kojih je Isus potvrdio savez s mnogima u ispunjenju devetoga poglavlja Danielove knjige. U središtu toga svetoga tjedna Krist je bio razapet, a, dakako, raspeti Krist središte je Biblije. Tih sedam koraka za stvaranje čiste Riječi Božje bili su sljedeći.

- Prvo: Početni prijevod od strane pojedinaca: Oko 50 prevoditelja bilo je podijeljeno u šest odbora, od kojih je svaki bio odgovoran za različite dijelove Biblije. Ti su pojedinci radili na prevođenju s izvornih jezika (hebrejskoga, aramejskoga i grčkoga) na engleski.
- Drugo: Odborski pregled: Nakon što je svaki odbor dovršio svoj prijevod određenoga odjeljka, rad su pregledali sami članovi odbora. To je omogućilo zajednički doprinos i ispravljanje pogrešaka.
- Treće: Revizija Općega odbora: pojedinačni prevodi odbora potom su bili podneseni većoj skupini učenjaka, nazvanoj Opći odbor. Taj se odbor sastojao od predstavnika svakoga od šest prevoditeljskih odbora. Oni su pregledali cjelokupno djelo, uspoređujući i usklađujući prevode različitih odbora.
- Četvrto: Dodatna revizija i dorada: Revidirana inačica Općega odbora vraćena je pojedinačnim odborima radi daljnjega pregleda i usavršavanja. Taj je iterativni proces pomogao osigurati da prijevod bude dosljedan i točan.
- Peto: Završni pregled i odobrenje: Nakon što su pojedinačni odbori dovršili svoje revizije, završni je nacrt bio podnesen Općem odboru radi završnog pregleda i odobrenja.
- Šesto: Kraljevsko odobrenje i objava: odobreni prijevod potom je bio podnesen kralju Jamesu I na njegovo odobrenje.
- Sedmo: Nakon što je dao svoje kraljevsko odobrenje, prijevod je objavljen 1611. kao Biblija King James Version (Authorized Version).

Riječi su Gospodnje riječi čiste: srebro u zemljanoj talionici pretopljeno, sedam puta pročišćeno. Ti ćeš ih sačuvati, Gospode, sačuvat ćeš ih od ovoga naraštaja do vijeka. Psalmi 12:6, 7.

U ratovanju Sotone protiv Božje Riječi, i protiv putokaza predstavljenih raznim glasnicima te razotkrivajuće povijesti i ispravne metodologije koju valja primijeniti pri ispravnom razlaganju Njegove Riječi, Biblija kralja Jakova iz 1611. putokaz je koji je posebno prepoznat u Psalmu dvanaestom. Nijedna od raznih krivotvorenih Biblija koje su proizvedene preko iskvarenih katoličkih rukopisa ne ispunjava mjerila Psalma dvanaestog. Proces pročišćavanja koji je trajao

sedam koraka i razdoblje od dvije tisuće petsto dvadeset dana potvrđuju da je Biblija kralja Jakova Božja „čista riječ”. Bog obećava sačuvati Bibliju kralja Jakova kao svoju čistu Riječ zauvijek, i stoga obećava poduprijeti metodologiju „historicizma” kojom su se služili protestantski reformatori, uključujući Williama Millera.

U četrnaestom stoljeću Bog se poslužio Johnom Wycliffeom, koji je u knjizi *The Great Controversy* označen kao „jutarnja zvijezda reformacije“, da prevede Bibliju na jezik koji bi razumio i običan čovjek. On je glasnik koji označuje putokaz početka protestantske reformacije.

„Veliki pokret koji je Wycliffe započeo, a koji je trebao osloboditi savjest i razum te osloboditi narode tako dugo vezane uz trijumfalna kola Rima, imao je svoj izvor u Bibliji. Ovdje je bio izvor onoga potoka blagoslova koji je, poput vode života, tekao kroz vjekove još od četrnaestoga stoljeća. Wycliffe je prihvatio Sveto pismo s potpunom vjerom kao nadahnuto otkrivenje Božje volje, dostatno pravilo vjere i života. Bio je odgojen da Rimsku crkvu smatra božanskim, nezabludivim autoritetom te da s neupitnim štovanjem prihvaća utvrđena učenja i običaje tisuću godina; ali od svega se toga odvratio kako bi slušao svetu Božju riječ. To je bio autoritet koji je pozivao narod da prizna. Umjesto crkve koja govori preko pape, izjavio je da je jedini istinski autoritet glas Božji koji govori kroz svoju riječ. I učio je ne samo da je Biblija savršeno otkrivenje Božje volje, nego i da je Duh Sveti njezin jedini tumač te da je svaki čovjek, proučavanjem njezina nauka, dužan sam za sebe spoznati svoju dužnost. Tako je misli ljudi odvratio od pape i Rimske crkve prema Božjoj riječi.”

„Wycliffe je bio jedan od najvećih reformatora. Po širini uma, po jasnoći misli, po postojanosti u održavanju istine i po smjelosti da je brani, malo je bilo onih koji su došli poslije njega i koji su mu bili ravni. Čistoća života, neumorna marljivost u proučavanju i radu, nepotkupljivo poštenje te kristolika ljubav i vjernost u njegovoj službi obilježavali su prvoga od reformatora. I to usprkos intelektualnoj tami i moralnoj pokvarenosti doba iz kojega je izišao.“

„Karakter Wycliffea svjedočanstvo je o odgojnoj i preobražavajućoj sili Svetoga pisma. Biblija je bila ta koja ga je učinila onim što je bio. Nastojanje da se shvate velike istine objave daje svježinu i snagu svim sposobnostima. Ono proširuje um, izoštrava opažanje i sazrijeva prosudbu. Proučavanje Biblije uzvisit će svaku misao, osjećaj i težnju kao nijedno drugo proučavanje. Ono daje postojanost nakane, strpljivost, hrabrost i postojanost; ono oplemenjuje karakter i posvećuje dušu. Ozbiljno i pobožno proučavanje Svetoga pisma, koje um učenika dovodi u izravan dodir s beskonačnim umom, dalo bi svijetu ljude snažnijega i djelatnijega intelekta, kao i plemenitijih načela, nego što je to ikada proizišlo iz najspособnijega obrazovanja koje pruža ljudska filozofija. ‘Objava riječi tvojih,’ kaže psalmist, ‘prosvjetljuje, daje razum neukima.’ Psalam 119,130.” Velika borba, 93, 94.

Slijedeći svjedočanstvo o Johnu Wycliffeu u Velikoj borbi, sestra White donosi popis vjernih reformatora (orijentira), koji naposljetku seže do reformatora Johna Knoxa. Ona ističe značajno pitanje koje je Mary, kraljica Škotske, postavila Johnu Knoxu.

„John Knox odvratio se od crkvenih predaja i mističnosti kako bi se hranio istinama Božje Riječi, a Wishartov nauk učvrstio je njegovu odluku da napusti zajedništvo s Rimom i pridruži se progonjenim reformatorima....“

„Kad se našao licem u lice s kraljicom Škotske, pred čijom je nazočnošću revnost mnogoga vođe protestanata jenjavala, John Knox nepokolebljivo je svjedočio za istinu. Nije ga se moglo pridobiti milovanjima; nije ustuknuo pred prijetnjama. Kraljica ga je optužila za herezu. Učio je narod da prihvati vjeru koju je država zabranila, izjavila je, i tako je prestupio Božju zapovijed koja podanicima nalaže poslušnost njihovim vladarima. Knox je odlučno odgovorio:—‘Kako prava vjera nije primila ni svoje podrijetlo ni svoj autoritet od knezova, nego jedino od vječnoga Boga, tako ni podanici nisu dužni oblikovati svoju vjeru prema ukusu svojih vladara. Jer se često događa da su upravo vladari, od svih drugih, najneupućeniji u Božju pravu vjeru. Kad bi sav Abrahamov rod bio vjere faraonove, čiji su podanici dugo bili, molim vas, gospodo, kakva bi vjera bila na svijetu? I kad bi svi u danima apostolâ bili vjere rimskih careva, molim vas, gospodo, kakva bi vjera sada bila na zemlji? ... Tako, gospodo, možete razabrati da podanici nisu vezani vjerom svojih vladara, premda im je zapovjedbom iskazivati im poštovanje.’”

„Reče Marija: ‘Vi tumačite Pismo na jedan način, a oni [rimski učitelji] na drugi; komu da vjerujem i tko će biti sudac?’“

„‘Vjerovat ćete Bogu, koji jasno govori u svojoj Riječi’, odgovori reformator; ‘a dalje od onoga što vas Riječ uči, nećete vjerovati ni jednomu ni drugomu. Riječ Božja jasna je sama po sebi, i ako na kojemu mjestu ima nejasnoće, Duh Sveti, koji nikada nije protivan samomu sebi, to isto na drugim mjestima jasnije objašnjava, tako da ne može ostati nikakve sumnje osim kod onih koji su tvrdoglavo neznaalice.’ Takve je istine neustrašivi reformator, uz pogibelj vlastitoga života, izgovarao na uho kraljevskoj vlasti. S istom nepokolebljivom hrabrošću ustrajao je u svojoj nakani, moleći se i vodeći bitke Gospodnje, sve dok Škotska nije bila oslobođena od papinstva.” Velika borba, 250, 251.

Susret između reformatora i kraljice ističe treću nit u povijesti reformacije koja prepoznaje Sotonin napor da krivotvori Bibliju, reformatore i metodologiju proučavanja Biblije. Ivanov odgovor kraljici bio je da je ispravna metodologija „historicism“, koji se temelji na tome da Duh Sveti jedan niz proročke povijesti tumači drugim nizom proročke povijesti.

Svjetlo je bilo otvoreno u tami. Wycliffe i rani reformatori, sve do razdoblja mileritske povijesti, primjenjivali su metodu biblijskog proučavanja označenu kao „historicism“. Povijest biblijske metode proučavanja Biblije često se zanemaruje, ali ju je nužno prepoznati ako se doista želi uvidjeti značenje pravila proročkog tumačenja koja je usvojio Miller, a potom i Future for America.

Samo dvije crkve sestra White prepoznaje kao Božji imenovani narod: drevni Izrael i Crkvu adventista sedmoga dana.

„Razlozi zbog kojih smo nazvani Božjim narodom trebaju se iznova i iznova ponavljati. Ponovljeni zakon 4,1–13“ Manuscript Releases, svezak 8, 426.

Crkva apostola i crkva u pustinji tijekom papinske tame nikada nisu bile nazvane Božjim imenovanim narodom, jer taj izraz (koji znači biti imenovan) predstavlja crkvu kojoj je dana odgovornost da bude čuvaricom Božjega zakona, a s adventizmom također i čuvaricom Božjih

proročkih istina.

„Bog je pozvao svoju crkvu u ovo vrijeme, kao što je pozvao drevni Izrael, da stoji kao svjetlo na zemlji. Moćnim sjekačem istine, porukama prvoga, drugoga i trećega anđela, odvojio ih je od crkava i od svijeta kako bi ih doveo u svetu blizinu sa samim sobom. Učinio ih je čuvarima svojega Zakona i povjerio im velike proročke istine za ovo vrijeme. Kao i sveta proroštva povjerena drevnom Izraelu, ovo je sveta povjerenost koju treba prenijeti svijetu. Tri anđela iz Otkrivenja 14 predstavljaju narod koji prihvaća svjetlo Božjih poruka i izlazi kao Njegovi poslanici da objavi opomenu po svoj dužini i širini zemlje.“ Svjedočanstva, svezak 5, 455.

William Miller predstavljao je izabranoga vjesnika za otvaranje Božjih proročkih istina, a kada su te istine 1844. dovele jedan narod do otvorenih vrata Presvetoga mjesta, Bog je tada otvorio Božji zakon. Wycliffe je orijentir u otvaranju Biblije i stvaranju početaka protestantske reformacije, ali je također i orijentir Božjega djela na uspostavljanju „velikih istina proroštva“. John Wycliffe bio je zvijezda Danica prepoznata u povijesti tisuću dvjesto šezdesetogodišnje vladavine papinstva. Njegovo je djelo započelo u četrnaestom stoljeću, a zatim je u sedamnaestom stoljeću drugi orijentir te proročke linije bilo izdavanje Biblije kralja Jamesa 1611. godine. Na toj liniji naposljetku dolazimo do orijentira Millerovih pravila proročkoga tumačenja. Miller je orijentir na toj liniji istine, a to su i njegova pravila. Njegova pravila svjedoče o orijentiru na kraju adventizma, predstavljenom objavljivanjem knjige *Prophetic Keys*.

Ako ne razumijemo da su Millerova pravila bila putokaz u nizu proročanske povijesti, predstavljajući djelo očuvanja izvornih i ispravnih tekstova Biblije, kao i djelo otvaranja pravoga razumijevanja Biblije, koje je zahtijevalo da reformatori budu vođeni k razumijevanju i primjeni svete metodologije proučavanja nazvane „historicism“, nedostaju nam informacije nužne da bismo prepoznali proročanske istine povezane s djelom iznošenja i očuvanja svjetla trećega anđela na kraju adventizma. Zbog toga je važno ukratko razmotriti taj niz povijesti.

Jedina istinska definicija riječi „protestant“ jest prosvjedovati protiv Rima. Ako neka crkva prestane prosvjedovati protiv Rima, ona više nije protestantska te tada postaje kćer Rima, kao što su to postali protestanti koji su odbacili poruku prvoga anđela. Temeljno razumijevanje koje je postalo „geslo“ protestanata koji su izašli iz Katoličke crkve glasilo je: „Biblija i samo Biblija.“ Ipak, povijest svjedoči o činjenici da je Bibliju trebalo ispravno razdijeliti.

Nastoj se pokazati prokušan pred Bogom, kao radnik koji se nema čega stidjeti, pravo upravljajući riječju istine. A svjetovne i isprazne brbljarije izbjegavaj, jer će napredovati prema još većoj bezbožnosti. 2 Timothy 2:15, 16.

Metoda proučavanja Biblije kojom su protestanti bili vođeni služiti se u svojim nastojanjima da ispravno razdijele riječ istine jest „historicism“. Ta je metoda bila određena i ozbiljna meta za Sotonin napad, i on ju je doista napao.

„Trebali bismo sami znati što sačinjava kršćanstvo, što je istina, što je vjera koju smo primili, koja su biblijska pravila — pravila koja su nam dana od najvišeg autoriteta.“ *The 1888 Materials*, 403.

Potkopavanje biblijske metodologije kojom su se služili reformatori sve do, i uključujući, Williama Millera, izričito se prepoznaje kao započeto u petnaestom stoljeću s isusovačkim učenjakom po imenu Francisco Ribera (1537.–1591.), kojemu se pripisuje popularizacija futurističkog tumačenja. Napisao je komentar na knjigu Otkrivenja u kojem je predložio futurističko tumačenje proročanstava, udaljujući ih od njihova povijesnog konteksta. Ribera je osmislio tu metodologiju sa svrhom odupiranja istini koju je metodologija historicizma uvijek iznosila. Ta je istina bila da je rimski papa antikrist biblijskog proročanstva.

U sedamnaestom i osamnaestom stoljeću može se dokumentirati da je protestantizam znao kako je Ribierina lažna metodologija sotonska i nevaljala. Protestanti u toj povijesti pisali su knjige i traktate suprotstavljajući se „svjetovnim i ispraznim brbljarijama” toga isusovačkog učenjaka. No 1909. godine objavljen je trojanski konj, Scofield Reference Bible, a bilješke umetnute u fusnote Biblije temeljile su se na učenjima Ribere i drugoga isusovca po imenu Manuel Lacunza (1731.–1801.). Lacunza je pisao pod pseudonimom Juan Josafat Ben-Ezra i objavio knjigu pod naslovom Dolazak Mesije u slavi i veličanstvu. Kao i Ribera prije njega, ta je knjiga bila izravan napad na ispunjenje proročanstava u knjizi Otkrivenja.

Sotona je znao da je poruka koju treba zamagliti pomutnjom posljednja poruka upozorenja koja dolazi iz knjige Otkrivenja. Uključivanje bezbožnih i ispraznih naklapanja dvojice isusovačkih svećenika u bilješke unutar Scofieldove referentne Biblije omogućilo je Sotoni da otpadničke protestante navede na prihvaćanje isusovačkih metodologija, zaslijepivši ih tako za istinu. Sotona je to postigao uvođenjem nekoliko katoličkih proročkih modela koji su uklonili mogućnost da se jasno prepozna tko je antikrist biblijskoga proroštva. To Sotoni nije bila teška prijevara, jer su se protestanti već vratili Rimskoj crkvi svojim odbacivanjem Millerove poruke 1843. godine.

Tijekom godina objavljeno je nekoliko knjiga i članaka koji dokumentiraju Sotonin napad na Bibliju, koji je započeo u prvim stoljećima nakon Kristova raspeća. Taj je napad dosegao točku u kojoj su uvedeni krivotvoreni rukopisi kako bi se proizvele krivotvorene Biblije. Sotona je također napao reformatore koji su bili podignuti da podupiru Božju riječ za života, pa i nakon što su ti reformatori umrli.

Samo razmotrite kako suvremeni adventistički povjesničari i teolozi sedmoga dana postupaju s temom Williama Millera. Kao da su iskopali njegove kosti i bacili ih u rijeku Mississippi.

„William Miller uznemiravao je Sotonino kraljevstvo, a glavni neprijatelj nastojao je ne samo osujetiti učinak poruke, nego i uništiti samoga glasnika. Dok je otac Miller praktično primjenjivao biblijsku istinu na srca svojih slušatelja, protiv njega se raspalio gnjev onih koji su ispovijedali kršćanstvo, kao što se i gnjev Židova podigao protiv Krista i njegovih apostola. Članovi crkava huškali su niže slojeve, i u nekoliko su navrata neprijatelji kovali planove da mu oduzmu život dok bude napuštao mjesto sastanka. Ali sveti anđeli bili su u mnoštvu, i jedan od njih, u obličju čovjeka, uzeo je za ruku toga slugu Gospodnjega i sigurno ga izveo iz razjarene svjetine. Njegovo djelo još nije bilo dovršeno, i Sotona i njegovi izaslanici bili su razočarani u svojoj namjeri.“ Spirit of Prophecy, sv. 4, 219.

Pogledajte kako su te iste dvije kategorije adventizma (teolozi i povjesničari) umanjivale i prikrivale valjanost Millerovih pravila, za koja nas sestra White obavještava da će ih upotrebljavati svi koji doista navješćuju poruke trojice anđela.

„Oni koji sudjeluju u naviještanju poruke trećega anđela istražuju Sveto pismo prema istome načelu koje je usvojio otac Miller. U maloj knjizi pod naslovom *Views of the Prophecies and Prophetic Chronology*, otac Miller iznosi sljedeća jednostavna, ali razumna i važna pravila za proučavanje i tumačenje Biblije:—

„[Citirana pravila od prvoga do petoga.]“

„Gore navedeno dio je ovih pravila; i svi ćemo dobro učiniti ako u svom proučavanju Biblije obratimo pozornost na izložena načela.” *Review and Herald*, 25. studenog 1884.

Bez razmatranja triju niti crte proročke povijesti povezanih s razvojem i uspostavom Božje Riječi nemoguće je uvidjeti značenje jednoga velikog svjedočanstva koje potvrđuje Williama Millera kao glasnika kojega je u njegovu iznošenju poruke predoznačavao Ilija, i kao Mojsija u obećanju da će Miller biti podignut u uskrsnuću pravednih, i kao Elizeja u njegovoj spremnosti da ostavi svoju farmu i služi Ilijinoj poruci. Sestra White poistovjećuje svu trojicu biblijskih junaka kao one koji predoznačuju Williama Millera, prema kojemu se suvremeni adventistički teolozi i povjesničari sada odnose kao da je bio tek nekakav „siromašni seoski mladić” iz osamnaestoga stoljeća.

William Tyndale bio je jedan od mnogih reformatora podignutih u ovoj liniji proročanske povijesti. Ako to smijem tako reći, njegova „misijska izjava” protiv papinih izaslanika s kojima je dolazio u dodir glasila je: „Učinit ću da dječak koji upravlja plugom zna više o Svetome pismu nego vi.” William Miller bio je seoski dječak koji je upravljao plugom i ispunio Tyndaleovo proročanstvo.

Ovaj je uvod uvelike pojednostavljen s obzirom na svu povijest koja bi se mogla iznijeti kao potpora onomu što smo do sada izložili. Sada ćemo razmotriti neke potpise Alfe i Omega kako bismo se vratili razmatranju Millera kao putokaza i glasnika.

Knjiga proroka Daniela početak je jedne knjige koja se sastoji od dviju knjiga. Svršetak te knjige jest Knjiga Otkrivenja. Premda su to dvije različite knjige, zajedno predstavljaju jednu knjigu.

Prije mnogo godina imao sam javnu raspravu s poznatim teologom Adventističke crkve sedmoga dana koji je radio u Biblijskom istraživačkom institutu pri Generalnoj konferenciji Adventističke crkve sedmoga dana. Taj je teolog nastojao ispraviti moje razumijevanje posljednjih šest redaka jedanaestoga poglavlja Daniela, kao i moje razumijevanje „svagdašnje žrtve” u knjizi Daniel. U našoj raspravi, koja se odvijala tijekom određenoga razdoblja, jer se sastojala od toga da je on napisao članak na koji sam ja odgovorio, na što je on potom uzvratio odgovorom, a zatim sam, naravno, ponovno iznio svoja razmišljanja, i tako dalje i tako redom. U toj mi je raspravi rekao da ga se u odboru pri Generalnoj konferenciji, u kojem je radio, smatralo stručnjakom za knjigu Daniel, te da se jednoga njegova suradnika smatralo stalnim stručnjakom za knjigu Otkrivenje. U našim raspravama nije želio razmatrati pitanja iz knjige Otkrivenje, nego ih je radije upućivao svojemu kolegi. Želio je raspravu zadržati isključivo u knjizi Daniel.

Sestra White jasno kaže da su Daniel i Otkrivenje jedna knjiga. Na toj razini oni predstavljaju Bibliju, koja je jedna knjiga sastavljena od dviju knjiga, stare i nove. Sestra White također govori o židovskoj crkvi, koja smatra da je samo stara knjiga ta jedna knjiga, a također govori i o onima koji zanemaruju staru knjigu jer razumiju, ili su voljni razumjeti, samo novu knjigu. Njezino nadahnuto svjedočanstvo glasi da, ako prihvaćate samo novu, tada odbacujete staru, i obratno. Da teolog tvrdi kako je bio stručnjak za Daniela, ali ne i za Otkrivenje, znači ponavljati židovsko shvaćanje prihvaćanja samo Staroga zavjeta, a znamo kamo je to usko gledište odvelo Židove. Zauzeti bilo koju stranu u tom pitanju; prihvatiti staro, a ne novo, ili prihvatiti novo, ali ne i staro, znači odbaciti cjelokupno svjedočanstvo.

„Spasitelj je upitao svoje učenike razumiju li to. Oni su odgovorili: ‘Da, Gospodine.’ Tada im reče: ‘Stoga je svaki književnik koji je poučen za kraljevstvo nebesko sličan čovjeku, domaćinu, koji iz svoje riznice iznosi novo i staro.’ U ovoj je prispodobi Isus pred svoje učenike stavio odgovornost onih čije je djelo da svijetu daju svjetlo koje su primili od njega. Stari zavjet tada je bio cjelokupno postojeće Pismo; ali nije bio napisan samo za drevne ljude; bio je za sve vjekove i za sve ljude. Isus je htio da učitelji njegova nauka marljivo istražuju Stari zavjet radi one svjetlosti koja utvrđuje njegov identitet kao Mesije naviještenoga u proročanstvu i otkriva narav njegova poslanja svijetu. Stari i Novi zavjet nerazdvojivi su, jer su oba Kristov nauk. Nauk Židova, koji prihvaćaju samo Stari zavjet, nije na spasenje, budući da odbacuju Spasitelja čiji su život i služba bili ispunjenje Zakona i proročanstava. A ni nauk onih koji odbacuju Stari zavjet nije na spasenje, jer odbacuje ono što je izravno svjedočanstvo o Kristu. Skeptici počinju time što umanjuju vrijednost Staroga zavjeta, a potreban je samo još jedan korak da zaniječnu valjanost Novoga, te tako bivaju odbačena oba.”

„Židovi imaju malo utjecaja na kršćanski svijet u pokazivanju važnosti zapovijedi, uključujući obvezujući zakon o suboti, jer, iznoseći stare riznice istine, odbacuju nove u osobnim učenjima Isusa. S druge strane, najsnažniji razlog zbog kojega kršćani ne uspijevaju utjecati na Židove da prihvate Kristova učenja kao jezik božanske mudrosti jest taj što, iznoseći riznice njegove riječi, s prijezirom postupaju prema bogatstvima Staroga zavjeta, koja su ranija učenja Sina Božjega, dana preko Mojsija. Oni odbacuju zakon proglašen sa Sinaja i subotu četvrte zapovijedi, ustanovljenu u edenskom vrtu. Ali propovjednik evanđelja, koji slijedi Kristova učenja, steći će temeljito znanje i o Starome i o Novome zavjetu, kako bi ih mogao iznijeti narodu u njihovu pravom svjetlu kao nerazdvojivu cjelinu — pri čemu jedno ovisi o drugome i rasvjetljuje ga. Tako će, kao što je Isus poučio svoje učenike, iz svoje riznice iznositi ‘novo i staro.’” Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

Prethodni savjet ima još jednu primjenu za laodicejske adventiste. Ispovijedati vjeru u Bibliju u cijelosti, i Stari i Novi zavjet, a ipak odbacivati Duh proroštva, istovjetna je krajnost prihvaćanju samo jednoga svjedočanstva. Za utvrđivanje istine potrebna su dva svjedoka, stoga je nemoguće utvrditi istinu s jednim svjedokom; i ako itko pokuša tako postupiti, odbacuje oba svjedoka te svoju vjeru temelji na onome što se naziva „poluistinama“.

Sada ću ponoviti jedno pitanje koje se nalazilo u jednom od početnih članaka koji izlaze od srpnja 2023. Pitanje glasi: „Koja je nova svjetlost izašla iz adventizma od 1863. godine?” Odgovor je jednostavno: „Nikakva.”

„Knjige Daniela i Otkrivenja jedna su cjelina. Jedna je proročanstvo, druga otkrivenje; jedna je zapečaćena knjiga, druga otvorena knjiga. Ivan je čuo tajne koje su gromovi izrekli, ali mu je bilo zapovjedbno da ih ne piše.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Alfa i Omega stoga označava da je Daniel prvi, a Otkrivenje posljednje. Daniel predstavlja početak, a Otkrivenje svršetak adventizma.

„Otkrivenje je zapečaćena knjiga, ali je isto tako i otvorena knjiga. Ono bilježi čudesne događaje koji se trebaju zbiti u posljednjim danima povijesti ove zemlje. Učenja ove knjige određena su, a ne mistična i nerazumljiva. U njoj se nastavlja ista linija proročanstva kao i u Danielu. Neka je proročanstva Bog ponovio, pokazujući tako da im se mora pridati važnost. Gospodin ne ponavlja ono što nije od velike važnosti.” Manuscript Releases, svezak 9, 8.

Na početku adventizma, upravo u stihovima koji su središnji stup adventizma, stihovima koji su bili otpečaćeni 1798. godine, Isus se predstavio kao „Palmoni“, Divni Brojitelj. Na kraju adventizma, Isus se predstavlja kao „Alfa i Omega“, divni jezikoslovac — Riječ Božja. Zbog toga je početak adventizma i poruka prvoga anđela bila „obješena o vrijeme“. Na kraju adventizma, poruka trećega anđela bit će obješena o Njegovu Riječ.

Početak i završetak adventizma zbivaju se tijekom povijesti šestoga kraljevstva biblijskoga proročanstva, stoga se odvijaju tijekom početka i završetka Sjedinjenih Država. Proročka povijest Sjedinjenih Država jest povijest dvaju rogova republikanizma i protestantizma. Na završetku te povijesti ta će se dva roga promijeniti od janjeta u zmaja. Republikanizam će se promijeniti u demokraciju, a protestantizam će se promijeniti u otpadnički protestantizam. Kada se čaša vremena kušnje za Sjedinjene Države počne približavati svome kraju, kao što se upravo sada događa, dva roga otpadničkoga republikanizma i otpadničkoga protestantizma načinit će sliku Zvijeri, te tako sjediniti crkvu i državu u jedan rog koji govori kao zmaj. Ali Bog neće ostati bez svjedoka, jer će u procesu privođenja Sjedinjenih Država njihovu završetku podići pravi rog protestantizma da prosvjeduje i protiv slike Zvijeri u Sjedinjenim Državama, a potom i protiv slike Zvijeri koja stoji nasuprot cijelomu svijetu. Podizanje protestantskoga roga na kraju Sjedinjenih Država bit će izvršeno unutar iste povijesne strukture unutar koje je protestantski rog bio podignut na početku Sjedinjenih Država. Nekadašnji savezni narod bit će zaobiđen, a novi će narod postati novi saveznički narod. Nema ništa novo pod suncem.

Kada za procjenu Alfe i Omege uporabimo vremenska proročanstva kako su shvaćena i izložena u mileritskoj povijesti, nalazimo da su one jedno te isto. Svako vremensko proročanstvo započinje poviješću u kojoj je proročanstvo objavljeno, a ta povijest uvijek predoznačuje povijest u kojoj se proročanstvo ispunjava.

Povijest proročanstva o dvije tisuće i tristo godina započela je trećim dekretom 457. pr. Kr. i završila s porukom trećega anđela 22. listopada 1844. U razdoblju koje je prethodilo, ali prije dolaska trećega dekreta, izvršeno je djelo podizanja Hrama i Jeruzalema. Na isti je način u povijesti koja je vodila do dolaska trećega anđela uspostavljena temeljna istina mileritskoga hrama.

Godine 1798. ispunilo se proročanstvo o dvije tisuće petsto dvadeset godina koje je započelo 723. pr. Kr. rasijanjem sjevernih deset plemena. To je proročanstvo prepoznalo dva razdoblja od tisuću dvjesto šezdeset godina, označujući gaženje doslovnoga hrama i doslovnoga Jeruzalema od strane doslovnoga poganskog Rima, nakon čega je uslijedilo tisuću dvjesto šezdeset godina tijekom kojih je papinski Rim gazio duhovni grad i hram. Proročanstvo je započelo uništenjem sjevernoga kraljevstva i rasijanjem građana toga kraljevstva. Sredina toga proročanstva, 538. godina, označuje kraj gaženja Božjega naroda od strane poganskoga Rima, četvrtoga kraljevstva biblijskoga proročanstva, te proizvodi rasijanje Božje crkve u pustinju mračnoga srednjega vijeka. Kraj toga vremenskoga proročanstva 1798. godine označuje kraj petoga kraljevstva biblijskoga proročanstva. Rasijanje sjevernih deset plemena i kršćanske crkve koja je pobjegla u pustinju predstavlja sabiranje onih kojima je određeno da postanu rog protestantizma. Međaši su često prikazani suprotnostima i rasijanje može predstavljati sabiranje, kao što Ilija predstavlja Ivana Krstitelja. U istome proročkom sukobu Ilija ne umire, a Ivan Krstitelj umire.

Godine 677. pr. Kr. južno pleme Jude, (u Pismima također označeno kao slavna zemlja) bilo je raspršeno tijekom dvije tisuće petsto dvadeset godina, što je završilo 22. listopada 1844. To je proročanstvo označavalo gaženje Božjega naroda, koji Daniel u Danielu 8:13, 14 poistovjećuje kao „vojsku“.

Tada sam čuo gdje jedan svetac govori, a drugi svetac reče onomu određenom svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju da budu pogaženi? I reče mi: Do dvije tisuće i tristo dana; tada će se Svetište očistiti. Daniel 8,13.14.

Proročanstvo o dvije tisuće i tristo godina, koje je završilo u isto vrijeme kad i proročanstvo o dvije tisuće i petsto i dvadeset godina koje je započelo 677. pr. Kr., označavalo je gaženje Svetišta kako je utvrđeno u Danielu 8:13, 14. Proročanstvu o rasijanju Jude 677. pr. Kr. prethodila su tri napada Nabukodonozora, a to je proročanstvo završilo dolaskom treće poruke 22. listopada 1844.

Dvije proročke vremenske odrednice od po dvije tisuće petsto dvadeset godina, koje završavaju redom 1798. i 1844., označuju četrdeset i šest godina izgradnje temelja mileritskoga hrama. Mojsije je četrdeset i šest dana primao upute o gradnji hrama; preuređenje Herodova hrama u Kristovo vrijeme trajalo je četrdeset i šest godina, što je završilo godine Kristova krštenja. Od krštenja je otišao u pustinju na četrdeset dana, a kada se vratio, prvi je put očistio hram, i cjepidlačeći Židovi htjeli su znati po kojoj je vlasti učinio takvo što.

I bila je blizu židovska Pasha, pa Isus uziđe u Jeruzalem. I nađe u hramu one koji su prodavali volove, ovce i golubove, i mjenjače novca gdje sjede. I načinivši bič od užeta, istjera ih sve iz hrama, i ovce i volove; i prosu novac mjenjačima te isprevrta stolove. A onima koji su prodavali golubove reče: Nosite to oдавде; ne činite od kuće Oca mogega kuću trgovine. I njegovi se učenici sjetiše da je pisano: Revnost za kuću tvoju izjeda me. Tada Židovi odgovoriše i rekoše mu: Kakvo nam znamenje pokazuješ, kad to činiš? Isus odgovori i reče im: Razvalite ovaj hram, i ja ću ga za tri dana podignuti. Tada rekoše Židovi: Četrdeset i šest godina gradio se ovaj hram, a ti ćeš ga za tri dana podignuti? Ali on je govorio o hramu svoga tijela. Kad je dakle uskrsnuo od mrtvih, sjetiše se njegovi učenici da im je to rekao; i

povjerovalaše Pismu i riječi koju Isus bijaše rekao. Ivan 2,13–22.

Mileritski hram bio je podizan četrdeset i šest godina, počevši od 1798. na završetku prvoga proročanstva od dvije tisuće petsto dvadeset godina, a završio je četrdeset i šest godina kasnije, pri ispunjenju drugoga proročanstva od dvije tisuće petsto dvadeset godina, 1844. Tih četrdeset i šest godina započelo je dolaskom prvoga anđela, a završilo dolaskom trećega anđela, jer je Krist rekao da će Njegov hram biti podignut za tri dana. Ako niste voljni vidjeti ove činjenice, to je zbog dvaju glavnih problema, povrh problema koji mogu postojati u nevoljnom i neobraćenom srcu. Prvi je problem to što niste voljni pristupiti proročkoj Riječi iz perspektive da se povijest ponavlja. Vi niste historicist. Drugi je problem nesposobnost primijeniti simbolične riječi koje su zapisane unutar Riječi Božje pomoću Riječi Božje. Počeci svih tih proročanstava određuju svršetak, i oni uvijek označuju mnogo više od pukih povijesti koje se ponavljaju.

Biblija kaže da smo hram Duha Svetoga, a tjelesni hram sačinjen je od četrdeset i šest kromosoma. Znanstvenici koji proučavaju tih četrdeset i šest kromosoma obavještavaju nas da su dvadeset i tri muška kromosoma i dvadeset i tri ženska kromosoma obavijeni oko bjelančevine koja je oblikovana poput križa.

U dvanaestom poglavlju Daniela nalaze se tri povezane vremenske proročke objave; prva se odnosi na raspršenje snage svetoga naroda, što predstavlja „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Raspršenje snage svetoga naroda, koje se njima ispunilo, trajalo je dvije tisuće petsto dvadeset godina, no u Danielu dvanaest spominje se samo posljednja polovica toga razdoblja. Ono prikazuje Daniela kako ne razumije što se mislilo tom objavom.

I čuh čovjeka odjevena u lan, koji bijaše nad vodama rijeke, kad podiže svoju desnicu i svoju lijevicu prema nebu te se zakle Onim koji živi do vijeka da će to biti za vrijeme, vremena i polovicu vremena; i kad dovrši raspršivanje moći svetoga naroda, sve će se to svršiti. I čuh, ali ne razumjeh; tada rekoh: Gospodaru moj, kakav će biti svršetak ovih stvari? Daniel 12:7, 8.

Dvadeseto poglavlje Daniela prikazuje poruku koja je otpečaćena u vrijeme svršetka, a to je bilo 1798. godine. U tom odlomku Daniel predstavlja Williama Millera, glavni simbol mudrih u toj povijesti. Miller je najprije bio doveden do proročanstva o dvije tisuće petsto dvadeset godina iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, a u sedmom i osmom retku on predstavlja mudre koji moraju uskladiti istinu da je rasijanje tijekom dvije tisuće petsto dvadeset godina sasvim nedvojbeno prepoznato kao Božje rasijanje Njegova naroda.

A ako me ni tada ne budete slušali unatoč svemu tomu, kaznit ću vas sedam puta više za vaše grijehe. I slomit ću oholost vaše moći; i učinit ću da vam nebo bude kao željezo, a zemlja kao mjed. Levitski zakonik 26,18.19.

„Oholost“ drevnoga Izraela bila je u tome što im je bilo dopušteno odbaciti Boga kao svojega kralja i izabrati ljudskoga kralja. Njihova oholost, koja prethodi padu (Izreke 16,18), bila je njihova želja da budu poput svih idolopokloničkih kraljevstava oko sebe. Uklanjanje najprije sjevernoga kraljevstva, a zatim južnoga kraljevstva, bilo je raspršenje sile (kralja) 723. pr. Kr., odnosno 677. pr. Kr.

Miller je predstavljao mudre koji su razumjeli porast spoznaje što je bio otpečaćen u prethodnim redcima dvanaestoga poglavlja Daniela, a u redcima sedam i osam prikazan je kao onaj koji ne razumije povezanost tisuću dvjesto i šezdeset godina s dvije tisuće petsto i dvadeset godina raspršenja Božjega naroda. Daniel predstavlja Božji narod na kraju adventizma, kao i Millera na početku adventizma. Na kraju adventizma postoji ista dvojba, jer kako je adventizam odbacio Millerovo razumijevanje „sedam vremena“, bio je prisiljen prepoznati samo tisuću dvjesto i šezdeset godina kao mračni vijek. Mudri na kraju imali su sličan problem za riješiti, kao što to prikazuju Daniel i Miller. Zašto se terminologija iz Levitskoga zakonika dvadeset i šest koristi da bi se prikazala tri i pol vremena umjesto sedam vremena?

Miller nikada nije u potpunosti razriješio ovu dilemu, ali je 1856. posljednje „novo proročko svjetlo“ bilo izneseno u nizu od šest članaka, koji nikada nisu bili dovršeni, pri čemu su sedam vremena bila prepoznata kao prikaz tri i pol godine tijekom kojih je poganski Rim gazio Božji doslovni Izrael, nakon čega su uslijedile tri i pol godine tijekom kojih je papinski Rim gazio duhovni Izrael. Sedam godina kasnije adventizam je otvoreno odbacio svu svjetlost o sedam vremena, pripremajući tu dilemu za mudre u vrijeme svršetka 1989. godine, kada su, kako je opisano u Danielu jedanaestom poglavlju, četrdesetom retku, zemlje koje su predstavljale bivši Sovjetski Savez bile odnesene od strane papinstva i Sjedinjenih Država.

Prvo svjetlo dano Milleru bilo je odbačeno 1863., a posljednje svjetlo o toj temi dao je Hiram Edson u tih šest članaka. Ti su članci bili ukinuti i sedam godina (vremena) poslije sila modernog Izraela bila je stavljena po strani kako bi oponašala idolopokloničke crkve koje su nekoliko godina prije ispravno bile označene kao kćeri Babilona. Sedam vremena iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, kao proročki nauk, postali su kamen spoticanja, a oholost drevnoga Izraela, kako je prikazana u njihovoj želji da im Šaul vlada kao kralj, bila je ponovljena. Isus prikazuje svršetak početkom.

Knjiga proroka Daniela također utvrđuje proročanstvo od tisuću dvjesto devedeset godina zajedno s proročanstvom od tisuću tristo trideset i pet godina, a oba započinju uklanjanjem „svagdašnje“ 508. godine. Uklanjanje „svagdašnje“ predstavlja uklanjanje otpora poganskoga Rima usponu papinske vlasti 538. godine. Postojalo je prijelazno razdoblje od trideset godina prije nego što je papinska vlast bila postavljena na prijestolje zemlje 538. godine, a zatim preostalih tisuću dvjesto šezdeset godina završava 1798. godine. Trideset godina prijelaza iz jednoga kraljevstva u sljedeće označava završne godine papinske vladavine koje vode do toga da šesto kraljevstvo biblijskoga proročanstva bude postavljeno na prijestolje zemlje 1798. godine. Početak proročanstva od tisuću dvjesto devedeset godina označava prijelaz iz jednoga kraljevstva biblijskoga proročanstva u sljedeće kraljevstvo biblijskoga proročanstva, kao što to čini i završetak toga proročanstva.

Proročanstvo od tisuću tristo trideset i pet godina, koje je započelo uklanjanjem „svagdašnje žrtve“ 508. godine, završava 1843. godine.

I od vremena kad bude ukinuta svagdašnja žrtva i postavljena grozota pustoši, bit će tisuću dvjesto i devedeset dana. Blago onomu koji čeka i dočeka tisuću trista i trideset i pet dana.
Daniel 12,11.12.

Proročanstvo od tisuću tristo trideset i pet godina završilo je 1843., a Daniel kaže da će oni koji su „čekali” kada se to proročanstvo ispuni biti blagoslovljeni. Sestra White to kaže ovako.

„Blago očima koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine.”

„Poruka je dana. I ne bi smjelo biti nikakva odgađanja u ponavljanju poruke, jer se znakovi vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti obavljeno. Veliko će djelo biti izvršeno u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjem određenju biti dana poruka koja će prerasti u glasan poklič. Tada će Daniel stajati na svome mjestu da dà svoje svjedočanstvo.“ Manuscript Releases, svezak 21, 437.

Stoga početak proročanstva o tisuću tristo trideset i pet godina označava prijelaz od religije poganstva k religiji papinstva, te tako označava prijelaz od protestantizma k mileritskom protestantizmu.

Oni adventisti koji odbacuju temeljne istine adventizma odbacuju sva vremenska proročanstva koja su iznosili mileriti, pa čak i dvije tisuće i tristo godina iz Daniela 8:14. Oni bi to vrlo lako mogli nijekati, ali se može logički pokazati da je ta činjenica istinita; no moja je sadašnja poanta drugačija, stoga ću to zasad ostaviti po strani dok nastojimo privesti ovaj članak zaključku.

Raspršenje judejske „divne zemlje” 677. pr. Kr. predstavlja gaženje „vojske” u Danielu 8,13.14 te upućuje na uspostavu suvremene divne zemlje, Sjedinjenih Država. Dvije tisuće i tri stotine godina iz istih redaka započele su 457. pr. Kr. i predstavljaju gaženje „Svetiša”.

Tada sam čuo jednoga sveca gdje govori, i drugi svetac reče onome svetcu koji je govorio: Dokle će trajati viđenje o svagdanjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju da budu pogaženi? I reče mi: Do dvije tisuće i tristo dana; tada će se Svetište očistiti. Daniel 8,13.14.

677. pr. Kr. i 457. pr. Kr. datumi su povezani odnosom Božjega naroda i Božjega Svetiša. Bog je i vojsku i Svetište ponovno sjedinio u isto vrijeme, 22. listopada 1844. Dvjesto i dvadeset godina između 677. pr. Kr. i 457. pr. Kr. simboliziraju razdoblje u kojem Bog uspostavlja putokaz koji predstavlja povećanje svjetla. Dana 22. listopada 1844. stiglo je svjetlo trećega anđela, svjetlo Svetiša počelo je sjati i ondje je bila vojska da navješćuje svjetlo.

U proročkoj liniji koja prepoznaje trostruko ratovanje u kojemu su se Sotona i Krist sukobili, nastala je Biblija kralja Jakova iz 1611. Točno dvjesto dvadeset godina poslije, 1831., William Miller prvi je put objavio svoju poruku:

„Devet je godina William Miller bio uvjeren da svoju poruku treba iznijeti crkvama; ali je čekao, nadajući se da će neki priznati autoritet objaviti radosnu vijest o Spasitelju koji uskoro dolazi. Time što je tako čekao, samo je potvrdio istinu poruke; imali su ime da žive, ali su ubrzano umirali. Godine 1831. Miller je održao svoje prvo izlaganje o proročanstvima.” Steven Haskell, The Seer of Patmos, 77.

Bog je zaštitio svete i ispravne izvorne tekstove koji su upotrijebljeni za nastanak Biblije. Zatim je 1611. godine iznio svoju Bibliju. Potom je podigao glasnika koji će primijeniti pravila smještena,

izvedena i uspostavljena unutar Biblije kako bi iznio poruku prvoga anđela. Godine 1831. Millerova je poruka bila formalizirana, kao što je poruka u Kristovoj povijesti bila formalizirana po Ivanu Krstitelju, kao što je poruka bila formalizirana u svakom reformacijskom pokretu. Millerova poruka, poruka prvoga anđela koja navješćuje otvaranje suda, izravno je potvrđena primjenom proročkoga vremenskog razdoblja od dvjesto i dvadeset godina. To je bila poruka upozorenja na početku šestoga kraljevstva biblijskoga proroštva — Sjedinjenih Američkih Država.

Godine 1996. započela je služba Future for America, a poruka trećega anđela, koja je bila otpečaćena 1989. godine, poruka koja je prepoznala iscjeljenje smrtonosne rane papinstva i skori dolazak zakona o nedjelji, bila je objavljena u časopisu naslovljenom The Time of the End. Poruka na kraju adventizma bila je formalizirana upravo kao što je bila formalizirana i poruka na njegovu početku. U početku je poruka bila vezana uz vrijeme i predstavljala je daljnji razvoj istina sadržanih u Božjoj Riječi. Godine 1996., dvjesto dvadeset godina nakon rođenja Sjedinjenih Država 1776. godine, poruka na kraju adventizma bila je formalizirana i predstavljala je daljnji razvoj poruka trojice anđela.

Dok razmatramo usporednu povijest republikanskoga roga i protestantskoga roga u povijesti šestoga kraljevstva biblijskoga proroštva, mora se razumjeti tko jest protestantski rog, a tko nije.

Nastoj se pokazati prokušan pred Bogom, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji pravo upravlja riječju istine. A svjetovnih i ispraznih brbljarija kloni se, jer će one sve više napredovati u bezbožnosti. 2 Timoteju 2:15, 16.